

מי הוא מי במשפחת קיסר

אשר קיסר, בן 16, הבכור במשפחת קיסר. אשי לומד בישיבה הקטנה שבקרבת הבית וגם ישן בה, אבל בכל זאת מצליח להשתתף בהרפתקאות העוברות על המשפחה.

ברכה קיסר, בת 13. לא קל להיות הבת הגדולה במשפחה גדולה שכזו, במיוחד כשחמש האחיות שבאות אחריה מפרסמות כל כך והן קטנות ממך רק בשנתיים! אבל ברכה בדרך-כלל מצליחה בהחלט לעמוד במשימה הזו, ולרוב גם בחייה. התחביבים שלה הם: קריאה, טפוח העציצים (ביחד עם אמא) וציור.

רבקה קיסר, בת 11. הגדולה בחמישייה והמנהיגה הבלתי-מכתרת שלהן, שמנסה לא פעם גם לשלט בהן. נגנית גיטרה מכשרת בעלת קול של זמיר.

זהבה קיסר, בת 11. גם עם אחד-עשר אחים ואחיות, מצליחה זהבה להשיג את שלה. ילדה מרשימה, זו שנבחרת תמיד לתפקידים ראשיים בהצגות, בדרך-כלל בעלת אפי נוח, אבל לפעמים יכולה להיות עקשנית מאוד. תחביביה הם: ציור, תפירה ורקמה.

דינה קיסר, בת 11. דינה היא אחראית, כשם שאחותה זהבה "מעופפת". היא שונאת אי-צדק ועומדת בכל מריבה לצדם של החלשים. תחביביה: קריאה ורקוד.

תקנה קיסר, בת 11. תקנה עוברת בעין אחת ובעלת ראיה חלשה מאוד בשניה, ובכל זאת היא עצמאית ביותר. היא אינה רואה כלל בחשך, ולמרות זאת, אינה מוכנה להשתמש במקל הנחייה לעורים.

היא חכמה ופקחית מאד, וקוראת ספרים המדפסים בשיטת בריל. בחברת זרים היא בישנית וסגורה, אבל בבית, כלם מצפים לעצות שלה ולעידוד שהיא יודעת לתת. תקוה כותבת שירים בזמנה הפנוי. יוכבד קיסר, בת 11. יוכי היא הצעירה בחמישיה, וכלה בדור מרץ ופעילות. היא תמיד מוכנה לכל הרפתקה, מהירה לכעס אך גם מהירה להתרצות. אוהבת תעלולים בכל לבה, אך ממעטת לחשב על התוצאות, עד שהיא שקועה בהן עד צואר. תחביביה משתנים מדי חדש בחדשו.

מוישי קיסר, בן תשע. הוא הגאון של המשפחה. אבא גאה בו, ואמא משתדלת להתמודד איתו. במצב הרוח המתאים, הוא מסגל לשנן מאות משניות בעל-פה, וכשאינו לו חשק, הוא מסגל להכשיל במבחן הפשוט ביותר בחשבון. מוישי אוסף מטבעות וממחה בכל ענין טכני.

חזקי קיסר, בן שמונה. ילד עליו וחיכו, אינו מתעניין במיוחד בלמודים, אבל הוא טוב לב כל כך, שאפילו המורים אינם יכולים שלא לאהב אותו. אין כמוהו במשחקי "שבויים".

דן (דני) קיסר, בן חמש. מתוק מדבש, ילדון עצמאי ובעל בטחון עצמי, שלא כל כך אכפת לו מה אחרים אומרים עליו. שרה'לה קיסר, בת שלש. פעוטת חמודות עם נטיה מסכנת ללכת לאבוד.

רחל אהובה (אהובי) קיסר, בת תשעה חדשים. תינקת שמנמנת, שפשמה בן היא – אהובה על כלם ומחיקת כל הזמן, ולא פלא – הרי יש לה ארבעה אבות ושבע אמהות (מלבד אבא ואמא)!

פֶּרֶק ראשון

בִּרְכָה בְּלִי מַצֵּב רוּחַ

"אֲנִי פְּשׁוּט לֹא מֵאֲמִינָה שְׁשָׁמִים לִי טְבָעוֹת עַל הַשָּׁנִים!" הִכְרִיזָה זְהֵבָה קִיסָר בְּעֶרְךָ בַּפֶּעַם הַמֵּאָה. הִיא קָרְבָה אֶת פָּנֶיהָ אֶל הַמֶּרְאָה וְחִשְׁפָה אֶת שְׁנֵיהָ בְּהַעֲוִית חִיוֹךְ מְגֻזָּמֶת. "אֵיךְ אוֹכֵל לְסַבֵּל אֶת זֶה?!" זְהֵבָה, שֶׁהִיְתָה הַ"יָּפָה" שֶׁל מִשְׁפַּחַת קִיסָר, בִּלְתָּה זָמַן רַב מוֹל הַמֶּרְאָה.

יוֹכִי, הַשׁוֹבֵבָה וְהַתּוֹסֶסֶת, נִעְמְדָה לִיד אַחוּתָה הַגְּבוּהָה מִמֶּנָּה. "אֵל תִּדְאָגִי, זְהֵבָה," אָמְרָה יוֹכִי וְהִטְתָּה אֶת רֹאשָׁהּ בְּחִיוֹךְ אֶל דְּמוּתָהּ שֶׁל אַחוּתָהּ בַּמֶּרְאָה. "עַם כָּל הַמִּתְכַּת הֵזָּה בִּפְּהָ, הַחִיוֹךְ שֶׁלָּךְ יִהְיֶה זֹהָר פִּי כָמָה!"

אַחִיהֶם הַצְעִירִים, חִזְקִי בֶן הַשְּׁמוּנָה וְדָנִי בֶן הַחֲמִשָּׁה, הָיוּ קָהֵל צוּפִים מְעוּדָד בְּהַחֲלִט וְהַרְעוּ לְיוֹכִי מִמְּקוֹמָם שָׁעַל רִצְפַּת הַחֹדֶר.

עַל אֵף שֶׁבְּמִשְׁפַּחַת קִיסָר הָיוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר יְלָדִים (תְּרִיסָר), נִרְאָה הִיא שְׁבָנוֹת הַחֲמִישִׁיהַ מְשִׁתְּלָטוֹת עַל הַהִתְרַחֲשׁוּת בִּבֵּית. לְכָל אַחַת מֵהֶן

היתה אמנם אישיות שונה ויחודית, אך בתור קבוצה, הן תפסו פעמים רבות את מרכז הבמה.

"חה, חה, חה, מצחיק מאד מאד", החזירה זהבה. היא לקחה בידה מברשת והתחילה להבריש במרץ את שערה השחר והמבריק. "על מה את מתבדחת בכלל, הרי גם לך שמים טבעות."

"באמת חברה, אמרה דיני, גם היא מבנות החמישיה, אך בעלת המצפון המפתח ביותר. "הניחו לזהבה."

"אני שמחה שאנחנו לא צריכים לעבר שוב את השלב של תבניות הגבס," הצטמרה רבקה. "זה היה נורא."

רבקה היתה הגדולה שבבנות החמישיה, כלומר, היא נולדה חמש דקות שלמות לפני כלן, ויתכן, שמכך זה גם הרגישה כמו המפקדת של כלן. היא ערכה בדיקה מהירה בסביבתה. "יוכי, את צריכה להסתלק שוב. דיני, החגורה שלך רפוייה מדי. תקנה, את צריכה שאעזר לך במשהו!" היא נגשה לאחותה המגבלת בראיה מתוך רצון לעזר, אך תקנה רק חיכה ונענעה בראשה לשלילה. בהיותה עוררת בעין אחת ובעלת ראיה חלקית בלבד בעינה השנייה, הרגיבה תקנה תמיד משקפים עבים. עוד דבר שהיה אפני לה, היה הפעת הפנים המרצה תדיר. תקנה היתה בעלת האפי הנוח ביותר מבין בנות החמישיה.

עינה החדה של רבקה סקרה את אחיה, שהיו בחדר. חזקי, שכאשר לא היה עסוק בתעלולים ביחד עם יוכי אהב לנוח ולהתרגע, כמעט כפי שאהב משחקי כדור, ישב על הרצפה כשרגליו המורמות נשענות על מטתה של יוכי. דיני בן החמש היה שרוץ בפשוט איברים על אותה מטה.

"חזקי ודיני, הורידו את הרגלים שלכם מעל המטה הזו בזה הרגע!"

הבנים רטנו ועשו פרצופים, אבל ציתו לה. בדיוק כשמוישי נכנס לחדר, העותה זהבה את פניה במראה באפן מפחיד במיוחד.

"מה קורה פה?" שאל בן התשע, הגאון של המשפחה.

"יש לנו תור היום אצל האורתודנט (רופא שנים ממחה לישור שנים). עסקה מיחדת של חמש בפעם אחת," עדכנה אותו יוכי. היא פנתה לעברם של הבנים שישבו ליד מטתה: "לא נורא, חבריה. אולי, בטעות, יחברו לרבקה את השנים ויסתמו לה את הפה לתקופה!"

הבנים הריעו. זהבה העותה את פניה בבוז. תקנה הבליעה חיוך.

"יו-כי!" צעקו עליה בתוכחה דיני ורבקה.

"נכין לה שלט שהיא תוכל לענד מסביב לצואר," צחקק חזקי. "נכתב עליו: 'סגור לרגל שפוצים'." הוא ודני השתוללו מרב צחוק. "תמיד היה נראה לי שהטבעות שעל השנים נראות כמו החלקים הפנימיים של מכשירי קשר," אמר מוישי בהבעת פנים מהרהרת. "נראה לי, שאולי, אם תעמדו בזוית הנכונה ותפתחו את הפה, תצליחו לקלט שדורים בגלים קצרים."

"אז נוכל לקלט את אירופה," הוסיף חזקי בהתרגשות. "אולי אפילו את ישראל!"

"פסי רפבת," קרא דני לפתע. "הטבעות מזכירות לי פסי רפבת!" יוכי הציצה לתוך פיה של רבקה. "הנה אני רואה שהרפבת הישירה מניו-יורק מגיעה!"

"יו-כי!" בלם היו בהיסטרזה של צחוק, אבל דיני ותקנה התרגזו עליה.

מוישי צעד במהירות לעבר דלת החדר, יצא החוצה וקרא מן הפרוזדור: "הו, הנה סוף סוף תצטרכו להרגע. אמא באה."

ואכן, אמא קיסר נכנסה אל חדרן של בנות החמישייה בצעד נמרץ.
 "מה העניינים כאן? אתן מוכנות לצאת, בנות? ההסעה תהיה כאן
 בעוד חמש דקות. אין שום ענין לאחר לאורתודנט."

"תוך דקה נהיה בעזרת השם למטה," הבטיחה תקנה בשם כלן.
 "ברגע שזהבה תצליח להתנתק מחברתה הטובה, המראה,"
 הוסיפה יוכי בעליצות ומיד הורידה את ראשה, היות שראתה
 כרית משויטת לעברה באויר.

אמא קיסר פנתה לעבר דלת חדרן באנחה ופלטה מעבר לכתפה:
 "די כבר עם השטיות, בנות. אני יורדת לחכות להסעה. אני רוצה
 לראות אתכן בחוץ בעוד שתי דקות לכל היותר."

רבקה פסעה אחריה לעבר הדלת ואמרה תוך כדי כך: "יש לכן מזל
 שאני לא מעניינת לדבר לשון הרע."

"הוי, רבקה, אני מבקשת סליחה," התחננה יוכי והלכה אחרי
 אחותה. "אל תכעסי."

"רבקה צודקת," הוכיחה אותה דיני. "לפני שמדברים צריך
 לחשב."

"את צודקת בהחלט," הנהנה יוכי בהסכמה מחלטת ופנתה בחזרה
 אל רבקה. "חברות?"

רבקה חשבה רגע. "בסדר, חברות."

"יפיי" צהלה יוכי ושלחה חיוך רחב אל אחותה. "בסדר הכל, יותר
 טוב אם כל מכשירי הקשר שבפית יהיו מאחדים!"
 "יו-כי!"

החמישייה יצאה מן החדר, ובכך תמה ההצגה בחנם. חזקי ודני
 ירדו לחדרם. כל הדרך לשם גרר דני את רגליו והשמיע לעצמו
 קולות שקטים של רכבת.